

DESIRE®

Janice Maynardová
Co před ní tají?

 HARLEQUIN®
TM

JANICE MAYNARDOVÁ

CO PŘED NÍ TAJÍ?

PŘEKLAD

KVĚTA PALOWSKÁ

Milá čtenářko,

ať se nám to líbí, nebo ne, podzim je neodvolatelně zde a s jeho nevyzpytatelným počasím přichází i příležitost v klidu spočinout s romantickou knihou.

V edici Desire Vám přináším tři romance, které se odehrávají ve vedení velkých firem, kde naši hrdinové čelí jak náročným pracovním výzvám, tak i nutnosti podívat se pravdě do očí v oblasti svého intimního a emočního života. A i když by nejednou dali přednost raději řešit právě pracovní problémy, naštěstí pochopí, že příležitost, kdy na jejich dveře zaklepe láska, není radno promrhat.

Věřím, že ve společnosti mých příběhů strávíte příjemný čas.

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

CO PŘED NÍ TAJÍ?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets of a Playboy

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6795-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6796-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6797-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Do tohoto poschodí nemají zákazníci přístup.“

Zachary Stone znervózněl. Možná by nebylo od věci přidat k výtahu vstupní kód. Občas se stávalo, že se někdo zatoulal, kam neměl. Prodejní prostory firmy Stone River Outdoors sídlily v přízemí. Zákazníci neměli důvod okounět až nahoře v šestém patře. Jenomže lidé jsou zvědaví.

Žena na druhém konci chodby se zastavila a zkoumala velkou fotografii zátoky Thunder Hole v Národním parku Acadia. „Poslyšte, paní,“ oslovil dotyčnou Zachary a vykročil k ní. Společnost se v posledních letech stala obětí podnikové špionáže, takže teď byl os-
tražitější. „Tam jít nemůžete.“

Konečně se otočila. Byla štíhlá, vysoká. Vlasy černé jako uhel. A hodně kudrnaté. Od přírody? Možná.

Pohlédla na něj. Měla dlouhé řasy, úzký obličej a špičatou bradu. V brýlích s tenkými obroučkami vypadala jako pilná studentka. Zblízka si všiml zvláštní, téměř levandulové barvy jejích duhovek. Zajímavé. Vzpomněl si, jak kdesi četl, že herečka Elizabeth Taylorová měla fialové oči. Tahle žena spíš modrofialové. Nebo se zdály pokaždé jiné v závislosti na světle a také podle toho, co měla právě na sobě.

Působila sebevědomě, ale nijak upjatě. Jeho zjevná nelibost ji ani trochu nevyvedla z míry.

„Sem nemají zákazníci přístup,“ upozornil ji znovu. „Vraťte se, prosím, dolů.“

Žena si ho přeměřila od hlavy k patám. „Mám tady schůzku.“

Ten hlas. Tichý, zastřený tón ho pošimral v břiše a připomněl mu, že už si drahnou dobu nedopřál nezávazný sex. Až příliš dlouho, jak je vidět. Jestli ho jedno setkání s neznámou ženou takhle vyvede z míry, znamená to, že potřebuje právě tohle uvolnění.

Konečně si uvědomil, co říkala. „Schůzku?“ zamračil se. Věci najednou začínaly dávat smysl. „Vy jste –“ „Frances Wickersham,“ přerušila ho.

Frances Wickersham? „V písemné korespondenci jste uváděla jen *F. Wickershamová*.“ Zamračil se na ni.

Nenuceně pokrčila ramenem. „V mojí branži je lepší, když si klienti nevytvářejí předem žádné domněnky.“

„Hmm.“ Nechal se vyvést z míry, a to ho popudilo ještě víc. „Pojďme do mojí kanceláře,“ řekl. Zavedl ji do apartmá, které zdědil po otcově smrti. Všude tmavé dřevo a tradiční nábytek. Dříve se tu odehrávala *veškerá* rozhodnutí.

Zachary všechno odstranil a od základu přestavěl. A s jasnějšími barvami, dánským nábytkem a světlými podlahami teď byl spokojený. Počkal, až se jeho host posadí, a pak zaujal místo za stolem finančního ředitele.

„Jsem rád, že jste přišla,“ řekl a snažil se vzpamatovat.

„Přirozeně.“ Frances si odložila vedle na židli aktovku z jemné kůže a opatrně svlékla pláštěnku. Objevil se černý trenčkot: drahá klasika. Pod ním černé vlněné kalhoty a tenký šedý kašmírový rolák. Všiml si dlouhých prstů a kroužku na pravém prsteníku. Zlatá obroučka se spletaným vzorem v keltském stylu.

Bez pláštěnky vynikly její ženské křivky.

„Tak tedy,“ začal, „dohodli jsme se na všech podmínkách?“

Koutky rtů jí zacukaly úsměvem. „Jsem tady, ne?“ Vytáhla z aktovky smlouvu. „Je tu vše, co jsme probrali v e-mailech. Ráda bych, abyste si vše pročetli, vy, vaši

bratři i právník. Pokud bude všechno v pořádku, mohu v pondělí začít.“

Zachary převzal smlouvu, letmo ji prolétl a odložil stranou. Všechna proč a proto už zvažil. Firma Stone River Outdoors, jejich rodinný podnik na výrobu oblečení, se chystal najmout profesionálního, takzvaného etického hackera, aby prohledal firemní počítače a zjistil, jestli někdo neodcizuje peníze, případně patentově chráněné vzory. Jistě, na první pohled to bylo tak trochu absurdní, nicméně bylo zřejmé, že se *něco* děje.

F. Wickersham mlčky seděla a pohledem hodnotila kancelář. „Je to tu pěkné,“ řekla. „Moderní, ale nijak neosobní. Máte můj obdiv, uvažujete jinak než ostatní.“

Chvála ho potěšila. „Proč si myslíte, že to byl můj nápad?“

„Vždycky jste tvrdil, že Skandinávci jsou géniové. Napsal jste maturitní práci o zakladateli IKEA. Kdysi jste chtěl vytvořit stejný typ řetězce, ale s luxusním nábytkem.“

Zarazil se a pevně sevřel područky židle. „Prosím?“

Hořce se usmála. „Ty si na mě nevzpomínáš, vid', Zachary? Možná je to dobře. Tehdy jsem byla rozháraná puberťačka.“

Zíral na ni s otevřenou pusou. „Frannie? Jsi to ty?“

O dvě hodiny později Zachary zastavil před elegantním jednopatrovým domem svého bratra Quentina.

Nabídl Frances, že ji odveze do hotelu i na pracovní večeři, ale vzala si taxi. Byl rád. Potřeboval se vyrovnat se skutečností, že Frances Wickersham je doopravdy *Frannie*. Dívka, kvůli které se kdysi tolik natrápil.

Pohlédl na hodinky. Musí si pospíšit. Naštěstí budou v domě čtyři další lidé, kteří pomohou udržovat konverzaci. Zachary netušil, co teď má dávno dospělé Frannie vykládat.

Když nad tím tak přemýšlel, pokud jde o bystrost, málokdy měl nad ní navrch, když jim oběma bylo čtrnáct,

natož teď ve třiceti, v jeho případě bezmála v jedna-
třiceti. Neviděli se více než deset let... od maturity na
prestižní internátní škole pro nadané žáky v Connecti-
cutu, kde Zachary strávil nejdější čtyři roky svého živo-
ta. Tehdy si připadal jako ve vězení.

Frannie byla také žačkou, ale na rozdíl od něj se ce-
lou dobu *nesnažila* dostat pryč. Upřímně řečeno, měl
podezření, že jí se ve skutečnosti v internátní škole lí-
bilo.

Vystoupil a zamířil ke vchodu. Počasí odpovídalo
listopadu v Maine v Portlandu, bylo vlhko a plískanice.
Quinova manželka Katie otevřela dříve, než zazvonil.
„No sláva! Pojď dál.“

„Jdu pozdě?“ Zeptal se a zamířil za ní halou k jídel-
ně.

„Ženě, která nám obstarává pohoštění, onemocnělo
dítě. Řekla jsem jí, že se najíme ihned, ať může odejít,“
vysvětlovala švagrová.

Zašli za roh a Zachary se zhluboka nadechl. Fra-
nnie už klábosila s jeho příbuznými, jako by je znala
léta. Zvedla hlavu a zachytila přes celou místnost jeho
pohled. Že by si to zvláštní spojení jen vyfantazíroval?
Letmo pohlédl na ostatní, aby zjistil, jestli si také něče-
ho všimli. Zjevně ne. Nejspíš je trochu přepracovaný.

Všichni už byli usazení a podával se lehký zeleninový
salát. Zachary mávl rukou. „Předpokládám, že jste se
s Frances už všichni seznámili?“

Farell přikývl. „Jistě. Tykáme si. Ale bavíme se te-
prve chvíli, takže si ledacos domýšlíme. Jako třeba to,
že ty a naše profesionální hackerka jste ve skutečnosti
přátelé.“

„To bych netvrdil,“ řekl Zachary. „Znali jsme se na
střední. Když jsme ji najímali, netušil jsem, o koho jde.“

„Před chvílí jsi mi říkal Frances,“ usmála se rozpa-
čitě.

„Omlouvám se,“ zabručel. „A nelíbilo by se ti víc,
kdybych tě oslovoval F. Wickersham?“

Ušklíbla se. „Známí mi říkají Frannie. Nemám s tím problém.“

Farellova snoubenka Ivy povytáhla obočí. „Na tom, že Frances používá jen počáteční písmeno, není nic špatného. V oblastech, které jsou doménou mužů, si ženy musí uznání vydobýt. Já bych na jejím místě udělala totéž.“

Quin si přidal zálivku. „Tedy, mě jsi překvapila, Frances. Určitě jsi ohromně bystrá. Jak tě vůbec Zachary našel?“

„Já jsem nehledal přímo *ji*,“ namítl Zachary. „Poptal jsem se kámoše ve Washingtonu, a ten mi řekl, že nejlepší odborník v branži je F. Wickersham. Nenápadný. Diskrétní. A vždy úspěšný. Kdo by takové eso nenajal?“

Frannie se trochu samolibě usmála. „To je pravda. Pobavilo mě, jak zíral. Léta sleduju bulvár. Mladý Stone, prostřední syn, s nekonečnou zásobou oslnivých žen, jak po boku, tak v posteli. Dokonce i na naší střední, kam chodili skoro sami mimoni, byl Zachary Stone jednička. Všechny holky ho zbožňovaly a kluci chtěli být jako on.“

Zachary cítil, že rudne. „*Všechny* holky ne,“ zabručel.

„Počkat,“ prohlásil Farell a upřeně pohlédl na bratra. „Není Frannie ta holka, která ti vyfoukla stipendium na Oxford? Byls kvůli tomu pěkně nakrknutej.“

„Nikdy jsem nepochopila, proč ho to tak naštvalo.“ Tázavě na Zacharyho pohlédla. „Copak tys *chtěl* studovat v cizině?“

„Ne. Chtěl jsem někam, kde bych nemusel nic moc dělat, ale o to zatracené stipendium mi šlo ze zásady.“

Všichni se rozesmáli. Až na Zacharyho. Podařilo se mu vyloudit na rtech úsměv, ale v koutku duše si vzpomněl, jak mu bylo, když ho v sedmnácti porazila holka... už zase. Navíc ta samá. Okolí ho možná vnímalo jako sebejistého drsnáka, žádoucí partii, ale u Frannie si nikdy nebyl jistý.

„Chudák Zachary,“ prohodil Farell. „S tou školou nechtěl nic mít. Ale táta nedal jinak. Byl hrdý na syna, který má IQ sto sedmdesát a přál si vidět, jak Zachary *obstál*.“

„A náš bratr netoužil po ničem jiném než hrát fotbal a randit se všemi holkami v Portlandu,“ dodal Quin.

Na řadu přišel hlavní chod, pečené kuře s restovanou dýní, a Zachary doufal, že se rozhovor stočí jinam. Marně.

„A co ta střední, Frannie?“ pokračovala Katie ve výslechu.

„Nic moc.“ Frannie vrhla na Zacharyho sklíčený pohled.

„Společné laborky, různé projekty. Znáte to.“

„Dost vzpomínání,“ prohlásil Zachary. „Frannie. Frances. Nechceš nám povědět, jakým směrem povedeš pátrání v naší firmě?“

„Jistě.“ Spolkla sousto a zlehka si otřela ubrouskem rty. „Začnu tam, kde by člověk nejméně čekal potíže. Oddělení prodeje. Nejnižší pozice. S těmi budu hotová rychle.“

Ivy se předklonila „A nepozná někdo, že slídíš kolem?“

„Kdepak, vaše kanceláře zavírají v pět hodin. Objevím se každý večer v sedm a budu pracovat do půlnoci.“

Zachary přikývl: „Jediný, komu budeme muset uložit mlčení, je náš noční vrátný. Ale ten pracuje ve firmě pětadvacet let. Navíc jsme ho už prověřili sami. Stanley je v pohodě.“

„A co když se mýlíme?“ nadhodil Farell.

„Jak to myslíš?“

„Totiž, my nemáme důkaz, že někdo něco provedl. Nicméně se na trhu objevilo několik mých návrhů, a to v době, kdy jsem na nich ještě pracoval. Ty výrobky nebyly moc vydařené. A samozřejmě je možné, že dva lidé přišli současně se stejným nápadem. Ale i tak jsem znejistěl. Dokud nebudeme mít jasno, přemístil jsem pracovnu do svého domu na severním pobřeží.“

Zachary letmo pohlédl na Frannie. „Farell je duchovní otec našeho výzkumu a vývoje. Katie léta vedla jeho oddělení, ale nedávno se provdala za Quintena.“

Frannie se usmála. „Aha, chápu. Takže já budu pátrat jen po odcizených návrzích?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Zachary. „Je to horší. Náš otec přišel o život při podivné autonehodě. Ve voze s ním jel Quinten.“

Frannie vytřeštila oči. „Vážně?“

„Už je to tak,“ pokrčil Quinten rameny. „Při nehodě jsem si těžce poranil nohu. Ale teď už je mi skvěle a Katie, moje laskavá žena, se stará, abych zůstal v dobré kondici.“

„Takže nehoda mohla být záměrná?“ zbystrila Frannie.

„Povím ti to takhle. My nevíme, co si máme myslet. Ale k nehodě i krádeži Farellových návrhů došlo ve stejnou dobu. Jestli zjistíš, že je všechno v pořádku, budeme rádi. Najali jsme tě proto, abychom se pojistili proti budoucím ztrátám. Snažíme se vyloučit všechny možnosti.“

„Levné to není,“ podotkla Frannie otevřeně. „Nechci z vás tahat peníze pod falešnou záminkou. Nic jsme nepodepsali. To, co jste mi vylíčili, může být jen shoda okolností.“

Ivy se tiše zasmála. „Bratři Stoneovi určitě oceňují tvoji upřímnost, ale budou to dobře investované peníze. My s Farellem plánujeme o Vánocích svatbu. Líbánky si užiju s větším klidem, když budu vědět, že doma všechno klapne.“

Frannie přikývla. „A ostatní?“

Farell jí ukázal zdvižené palce. „Jsem stejného názoru.“

Katie zvedla sklenku. „Já také.“

„I já.“ Quinten se zakřivil a chňapl po dalším pečivu.

Frances se otočila a upřela chladný pohled na Zacharyho. „A ty, Zachary?“ Dívala se na něj, aniž dala

najevo, že v jeho přítomnosti se znovu měnila v precitlivělou puberťačku. Zachary byl stejný a přece v mnohém jiný než kluk, kterého znala před lety.

Z pohledného chlapce se stal zralý muž, ale zachoval si tytéž rysy a jiskřivý úsměv, jaké míval v šestnácti. Nedivila se, že ho celá léta provázela pověst playboye. Tenhle muž se ženám zamlouval. A ony se líbily jemu.

Frannie musela být ve střehu. Nemohla podlehnout jeho vlivu. Přetrvávající náklonnost k Zacharymu byla nebezpečná. A ona měla k samotárství důvod. Život tak byl jednodušší. Existovala menší pravděpodobnost, že někdo zraní její soucitné srdce a pošlape city.

Zacharyho husté kaštanové vlasy se leskly v teplém světle lustru. Pleť měl stále zlatavou, buď proto, že trávil hodně času venku, nebo měl v DNA špetku středomořských genů. Byl vysoký, štíhlý a urostlý stejně jako jeho bratři. Na střední toužil jen po jediném: sportovat s nimi doma v Portlandu.

Škola pro nadané žáky v Connecticutu bohužel pamatovala v rozpočtu spíše na mikroskopy a počítače, než aby věnovala finance na nákup fotbalového vybavení a budování hřišť. Zacharymu nezbylo, než najít pro svoji energii uplatnění ve vnitřníškolních sportovních aktivitách.

Frannie na chvíli bezděčně vypnula pozornost, ale vzápětí si uvědomila, že Zachary ještě neodpověděl na její otázku. „Zachary?“ oslovila ho. „Chceš, abych se pustila do práce?“

Zdálo se, že váhá, a to nebylo dobré. Utratit takovou sumu, když se jeden z obchodních partnerů s myšlenkou úplně neztotožňuje, mohlo vyvolat spory. Jeho váhání se jí dotklo.

Nakonec přikývl. „Řekl bych, že nemáme na vybranou. Několik let jsme prožívali krušné časy. Quinovo zranění. Úmrtí otce. Všichni tři se učíme, jak vést firmu. Nemůžeme si dovolit, abychom přišli o to, co jsme tak tvrdou prací zachránili.“

„Dobře,“ řekla. „Obrátím všechno naruby a nepřestanu, dokud nebudeme mít jistotu. Firma je buď v nebezpečí, *nebo* se nemáte čeho obávat. Každopádně zjistím, jak se věci mají.“

Nato se téma rozhovoru přesunulo jinam a Frannie mohla v klidu dojít a mezitím poslouchat ostatní. Pozorování rodinných vztahů jí pomohlo, ale sama už o zúčastněných věděla dost. Zásadně se nepouštěla do práce, pokud si nebyla jistá, že ví, s čím má co do činění. A s kým. Jedním z bonusů při její škále dovedností bylo odhalování tajemství. Nemusela se omlouvat, že do všeho strká nos.

Dosavadní pátrání napovídalo, že Stoneovi jsou stejní jako každá jiná majetná rodina. Měli svá dobrá a špatná období. Přečetla si o Quinových úspěších na lyžařských soutěžích i o zraněních, kvůli kterým musel zanechat dosavadního způsobu života. Katie byla oddaná dlouhodobá zaměstnankyně, která se zamilovala do nejmladšího Stonea, a začátkem roku se vzali.

Frannie věděla i to, že Farell v pětadvaceti tragicky ovdověl a osm let pak žil osaměle. Drobná Ivy Danbyová mu se svým dítětem vstoupila do života teprve nedávno a přiměla uzavřeného společníka, aby dal lásce druhou šanci.

Vytvořit si představu o Zacharym kupodivu nebylo tak snadné, navzdory spoustě informací, které Frannie našla na internetu, i skutečnosti, že ho kdysi celkem dobře znala.

Zachary byl hádankou. Ve škole býval vynikající žák, i když se nerad aktivně *zapojoval* do společné činnosti, jak stávalo v hodnoceních. Měl bystré uvažování, ale raději proslul vylomeninami a smyslem pro humor. Nejšťastnější byl v hloučku příznivců a obvykle se ujímal role iniciátora nejrůznějších skopičin.

Třebaže pokračoval dál, aby získal vyšší univerzitní titul na Harvardu, těsně před doktorátem studií zanechal, buď ze vzdoru proti otcovu přání, nebo proto, že

s akademickým prostředím už zkrátka nechtěl mít nic společného.

Jeho nynější pozice obchodního ředitele firmy byla zcela na místě. Bratři mu mohli důvěřovat, že si s příjmy i výdaji poradí. Sám však cítil, že ho tato práce nenaplnuje.

Po odchodu ze školy cestoval. Zřejmě mohl vyniknout v některé atletické disciplíně, jako Quin v lyžování, ale Zachary byl ponejvíc k vidění s partou společníků. Prozkoumával vzdálené oblasti Amazonského pralesa. Jen tak pro zábavu závodil s velbloudy na Saahaře. Pohrával si s myšlenkou komerčních výzkumných letů do vesmíru.

Zachary Stone byl mimořádně schopný, a genialita vyžaduje podněty.

Tohle Frannie věděla z první ruky. Proto dělala, co dělala.

A pak tu byly ženy. Celý zástup. Až k oltáři ale Zachary s žádnou nedošel. Starší i mladší bratr už sice lásku našli, ale prostřední Stone dál proplouval životem sám.

Frannie to nechápala.

Když přišla na řadu káva a teplý jablečný nákyp, Katie odeslala jejich pomocnici domů k dítěti. Ivy vstala a začala sklízet talíře. „Pomůžu ti s úklidem, Katie.“

„Já taky,“ připojila se Frannie.

Katie zavrtěla hlavou. „Kdepak. Dnes jste našimi hosty.“

„Prosím.“ Frannie hodila hlavou k bratrům, kteří se shlukli na konci stolu a dohadovali se o fotbale. „Zachraňte mě.“

Se smíchem ji přijaly mezi sebe. A Frannie doufala, že jí povědí víc o muži, kterého kdysi bláznivě milovala.

Když byla kuchyně nablýskaná a myčka zapnutá, nadhodila: „Totiž, povězte mi, jaké to je podrobit si Stonea?“

Katie vzdychla. „No, upřímně řečeno, není to nic pro slabé povahy. Já pro jednoho pracuju a za druhého jsem

se provdala. Dohromady jsou to tři muži, které vychoval osamělý otec. To ti napoví všechno, co potřebuješ vědět.“

„Protože jejich matka umřela mladá, je to tak?“

Ivy přikývla. „Ano. Takže postrádali ženský vliv, mírně řečeno. Jsou arogantní, umínění a absolutně neochotní přijmout omezení, ale navzdory všemu tomu alfa samčímu testosteronu dokážou být překvapivě milí.“

„Občas jsou to zlatíčka,“ přidala se Katie. „Ale nemůžeš je k ničemu nutit. Nenávidí, když je někdo *ovládá*.“

Frannie přikývla. „Zachary byl už v pubertě neuvěřitelně sebevědomý. Abych pravdu řekla, já jsem mu záviděla. Mně trvalo léta, než jsem se cítila ve vlastním těle spokojená.“

Ivy se usmála. „Já bych řekla, že pro ženu vůbec není snadné, když ji ostatní vnímají jako ‚příliš chytrou.‘ Ale kamarádky jsi určitě měla, vid’?“

„Samozřejmě. Ale kupodivu jsem se bavila spíš s kluky. Asi proto, že jsem byla taky napůl kluk. Žádná atletka, ale víc než líčení a móda mě zajímala věda. Dalo by se říct, že jsem byla beznadějně nepoužitelná.“

Dveře do kuchyně se otevřely a vešel Zachary. „Nebuď na sebe tak přísná, Frannie. Bylas tím svým svérázným způsobem roztomilá.“ Zakřenil se na Katie a Ivy. „Nosila takové ty plandavé manšestráky s laclem, jedny olivově zelené, druhé tmavomodré a k nim střídala asi pět triček.“

Frannie žasla. „Nechápu, jak si to můžeš pamatovat.“

„Strávili jsme spolu spoustu času. A já mám hodně dobrou paměť, *Hmyzačko*.“

Katie zvedla obočí. „Hmyzačko?“

Zachary sáhl do lednice pro plechovku piva a s lupnutím otevřel víčko. „V Glenderry School pro nadané studenty měli všichni svoji přezdívku, já taky.“

„Přezdívky jsme si nevybírali,“ doplnila chvatně Frannie. „Starší studenti je rozdávali jako jedovaté bonbony, přilepily se na člověka a držely věčně. Jasně, pokud byl někdo oblíbený jako Zachary, tolik nevadily. Vid... Huliči, nebo Kameňáku?“

Pokrčil rameny a v očích mu vesele blýsklo. „Hmyz přece může být i roztomilý. Třeba taková *beruška*.“

Katie s Ivy na ni soucitně pohlédly. „Vsadím se, že jsi tu přezdívku nenáviděla, vid, Frannie?“ řekla Katie.

„Jasně.“ I když ze Zacharyho úst nezněla zase tak špatně. On ji nikdy nevyslovil zlomyslně.

Ivy naštěstí měla tu báječnou vlastnost, že se vždy zastávala nesmělých lidí. „Ale jen se podívej, jak ses změnila, Frannie. Teď jsi skvělá žena, mimořádně úspěšná, a vypadáš úžasně. Nikoho by ani náhodou nenapadlo, že ti nějaký idiot na střední říkal Hmyzačko. Buď nad věcí, tím je nejvíc našťveš. Říká se to tak, nemám pravdu?“

Frannie neměla moc blízkých přátel, ale Ivy i Katie se jí zamlouvaly. Jindy by nejspíš měla radost, že má možnost poznat je lépe. Při její profesi jí nezbývalo příliš času na zábavu, a protože hodně cestovala, naučila se být nezávislá. Jakmile nastoupí, ponoří se do práce. Takhle dosahuje nejlepších výsledků. Žádné rozptylování. To funguje.

Potřebovala najít jedinou nitku, která by ji dovedla k odpovědím. Jestli ovšem taková stopa vůbec existuje.

„Díky za podporu, Ivy,“ řekla. „Školní časy v Glenderry dávno minuly. A pár nepříjemných vzpomínek z dospívání si nosí v koutku duše téměř každý. Navíc, ty moje nejsou zase tak hrozné. Pořád lepší, než sedět v běžné škole a nemít možnost studovat všechny ty věci, které mě zajímaly... V Glenderry neplatila v tomto ohledu žádná omezení.“

„Jsem ráda, že vy dva jste tu možnost měli,“ řekla Katie.

„Ale co ten *Hulič*?“ zamračila se Ivy.